

забие го до коленете. Стъмнило се. Отишло момчето при майка си. Превърнала го тя на игла, сложила го зад ухото си, не в косата си. Дошъл си и змеят.

– Ох! Ох!

– Какво ти е, бе?

– Ох, остави се! Кокалите ме болят! Кокалите ме болят, направо в треска ме хвърля.

– Е, ти пък! Отиваш горе, биеш се със змейовете. Пък сега кокалите те болят.

На сутринта змеят станал. Отишъл горе, пак се борили, борили. Свечерило се и момчето се върнало. Превърнала го пак майка му на игла. Дошъл и змеят. Рекъл:

– Сега още повече ме боли снагата.

– Абе, стига сега и ти! Снага те боли. Биеш се горе, правиш.

– Чакай, ромние! Много ми е лошо.

На другата сутрин станал. Отишъл горе и пак започнали. Отишло и момчето и дълго се борили.. Вдигнал бика – забил го до коленете. Вдигнал боздугана, шибнал го. Па-а-а! Убил го. Бум – заекът, прасето, да кажем, побягнало. Пат с боздугана и убил и него. Вдигнал се и гълъбът – убил и него. Първо заекът, тогава гълъбът. Ето, змеят се прибира:

– Умирам!

Скритото момче излязло.

– Да ти еба майката, да ти...! А-а-а! Ти да откраднеш майка ми! Та аз да се мъча сам да раста. Ти майка ми да отвлечеш и да се мъча сам да раста.

– Недей, синко, да ти изям магете! Поне не чупи шишетата.

– А! Да не чупя шишетата!

– Остави ме да си живея колкото ми остава!

Пат шишетата – счупил ги. Змеят умрял.

– Хайде, мамо! Хайде, ставай!

Станала майка му. Взела си багажа. Яхнал си коня момчето и се прибрали.

– Ето, тате, майка ми!

– Ми как я доведе, сине! Добре, синко!

После майка му го оженила. И досега си живее.

